

Древеснытъ овошкы сочны,
 Богатыя родъ листовить
 На Флора милвано управямъ,
 И тънкя и тихъ Зефиръ
 Надъ спчкытъ морета движжъ.
 Когато животворый Фебъ
 Лицето на земята топли,
 Или пакъ ношнытъ Еребъ
 Тварьта би звѣзденъ отмориваль,
 Всесилный богъ на Любовта
 Държи всемирныя си скриптьръ.
 Любжтъ младайтъ сьрца
 Монтъ сьнища прятны,
 И вижтъ брачны два вѣнца
 Преплетены съ надѣжды златны;
 Тѣй силата на Любовта
 Боготворете вый, о смьртны!»

Щомъ са свърши пѣсента, египтянинтъ олови за ржка Апикида, който ако и омаля и упоенъ отъ мелодіята поупрѣ са малко, но послѣдува го до завѣсата която бѣше на края на стаята. Тамъ освѣщеніето бѣ толкосъ голѣмо, щото мыслищъ че хиляды звѣзды преобрѣщахъ завѣсата на небесна твърдъ когато тя въ яснытъ лѣтны ношы са огледва на быстрытъ воды на Касталія. Тукъ тамъ бѣхъ исписаны багряны и златы облацы на които перото на живописеца бѣше начертано свърхчеловѣчески красоты и образы съ усмихката на Апеллеса и на Фидія. Звѣздытъ, които като че по вѣлшебство свѣтяхъ на прозрачната и синя онѣзи завѣса пронизвахъ я съ лучытъ си, а музыката, която ставаше по живоствна, слушано по-отъ далечъ, сливаше са въ една дивна мелодія.

— Какво е туй чудо, Арбаке? рече Апикидъ съ гласъ трепетенъ отъ очудванье. Ты като са отрече отъ боговетъ, искашъ сега. . . .

— Да ти покажъ блаженството имъ, пресѣче му думата Арбакъ съ тонь толкози живъ и различенъ отъ досегашныя му студентъ и тихъ наравъ, щото Апикидъ смаянъ помысли че египтянинтъ въ единъ мигъ е мѣнилъ натурата си. Щомъ стигвяхъ до завѣсата, екнж изведнажъ нова мелодія посидна отъ досегашнытъ и повече усладителна и странна, и ето тогасъ прозрачната завѣса като че по звуковетъ на музыката, раздвои са посрѣдъ и са подигна на възду-